

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 85/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. N., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenie práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 12 Er/520/2008 zo 7. decembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou

namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 12 Er/520/2008 zo 7. decembra 2010 vo výroku, ktorým ho okresný súd zaviazal na náhradu trov konania povinnej v sume 96,87 €.

Zo sťažnosti a z písomností k nej pripojených vyplýva, že okresný súd napadnutým rozhodnutím potvrdil prvostupňové rozhodnutie sp. zn. 12 Er/520/2008 z 24. mája 2010, ktorým okresný súd v prvom výroku zaviazal sťažovateľku na náhradu trov exekúcie súdnemu exekútorovi v sume 46,11 € a v druhom výroku zaviazal sťažovateľku (ako oprávnenú) na náhradu trov konania povinnej v sume 96,87 € podľa § 230 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a v zmysle § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) poukazujúc na to, že v okolnostiach danej veci bolo konanie proti povinnej zastavené.

Sťažovateľka považuje uznesenie okresného súdu *„za arbitrárne a za prejav svojvôle“*, pričom tvrdí, že *„v odôvodnení svojho rozhodnutia sa okresný súd nevysporiadal so skutkovými tvrdeniami a právnym posúdením“*, čím porušil jej označené práva podľa ústavy, listiny, dohovoru a dodatkového protokolu.

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti argumentuje, že „Proces rozhodovania o trovách exekúcie podľa Exekučného poriadku vykazuje zásadné odchýlky od procesu rozhodovania o trovách konania podľa OSP, resp. rozhodovanie podľa tretej časti tretej hlavy OSP o trovách exekučného konania zásadne neprichádza do úvahy, nakoľko Exekučný poriadok upravuje náhradu trov exekučného konania osobitným spôsobom vo svojich ustanoveniach. Vyššie uvedenú skutočnosť potvrdzuje aj ustanovenie § 251 ods. 4 OSP, ktoré ustanovuje, že na exekučné konanie podľa osobitného predpisu (Exekučný poriadok) sa použijú

ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. Exekučný poriadok, ako osobitný predpis k OSP, upravuje trovy exekučného konania vo svojej šiestej a siedmej časti. Podľa stanovenia § 200 ods. 1 Exekučného poriadku trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie. Oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku a podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie. Na základe vyššie uvedených ustanovení a skutočností nemá priznanie náhrady trov právneho zastúpenia povinného v exekučnom konaní oporu v ustanoveniach právneho poriadku.“

V spojitosti s uvedeným sa sťažovateľka odvoláva aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), konkrétne na jeho rozsudok sp. zn. 5 M Cdo 12/2004 z 30. júna 2005, v ktorom je okrem iného vyslovený názor, že „Exekučný poriadok... vôbec nepočíta s možnosťou náhrady tých trov, ktoré pri výkone exekúcie vznikli povinnému (podľa § 200 ods. 1 druhej vety Exekučného poriadku a contrario), a teda ani s možnosťou uloženia povinnosti na náhradu takýchto trov ktorémukoľvek z ostatných účastníkov exekučného konania (ktorými sú podľa § 37 ods. 1 Exekučného poriadku oprávnený a súdny exekútor).“

Podľa názoru sťažovateľky okresný súd rozhodol v danej veci aj v rozpore s rozhodnutiami všeobecných súdov (Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12 CoE/65/2008 z 21. augusta 2008 a Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 VoE/162/2009 z 21. decembra 2009), ktorými tieto v odvolacom konaní „rozhodli o priznaní náhrady trov právneho zastúpenia povinného okresným súdom tak, že predmetný výrok rozhodnutia okresného súdu zrušili“. V tejto súvislosti poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok Beian vs. Rumunsko číslo 30658/2005 zo 6. decembra 2007).

Sťažovateľka v závere napokon zhrňuje svoje výhrady proti uzneseniu okresného súdu a tvrdí, že toto rozhodnutie nie je riadne odôvodnené a tiež nie je „v súlade s požiadavkami kladenými na spravodlivý súdny proces“.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesením Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 12Er/520/2008-61 zo dňa 07. 12. 2010 došlo k porušeniu práva Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle ustanovenia článku 46 ods. 1 Ústavy SR, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach, a zároveň k porušeniu vlastníckeho práva sťažovateľa v zmysle ustanovenia článku 20 ods. 1 Ústavy SR, článku 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 1 ods. 1 Prvého dodatkového protokolu k Európskemu dohovoru o ľudských právach.

2. Druhý výrok Uznesenia Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 12Er/520/2008-61 zo dňa 07. 12. 2010 zaväzujúci Sťažovateľa uhradiť právnemu zástupcovi povinného trovy právneho zastúpenia sa zrušuje.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (t. j. ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením

bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.).

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde je teda úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti tiež posúdiť, či táto sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd považuje, tak ako pri obdobných sťažnostiach smerujúcich proti rozhodnutiam všeobecných súdov, za potrebné zdôrazniť, že pri uplatňovaní svojej právomoci nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k danému rozhodnutiu, ani skúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené právne závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, alebo z ústavného hľadiska inak neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. III. ÚS 180/02, IV. ÚS 1/02). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd

a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

1. Ústavný súd sa zaoberal najprv tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, k čomu malo podľa nej dôjsť tým, že jej okresný súd uložil ako oprávnenej uznesením sp. zn. 2 Er/520/2008 zo 7. decembra 2010 (po zastavení exekúcie v dôsledku vyhovenia námietkam povinného) v druhom výroku povinnosť zaplatiť náhradu konania právnenému zástupcovi povinnej.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podľa názoru sťažovateľky je rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 12 Er/520/2008 zo 7. decembra 2010 arbitrárne, pretože priznanie náhrady trov konania povinného nemá

oporu v Exekučnom poriadku, je nedostatočne odôvodnené a nereflektuje ani na jej argumentáciu uvedenú v jej odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia najskôr citoval dôvody prvostupňového rozhodnutia sp. zn. 12 Er/529/2008 z 10. marca 2009, ktorým rozhodol o námietkach povinnej proti exekúcii a trovám exekúcie (vyhovel im), a rozhodnutia sp. zn. 12 Er/529/2008 z 24. mája 2009, ktorým exekúciu napokon zastavil s poukazom na § 50 ods. 5 Exekučného poriadku a ktorým sťažovateľku v prvom výroku zaviazal na náhradu trov exekúcie súdnemu exekútorovi v sume 109,16 € a v druhom výroku zaviazal sťažovateľku (ako oprávnenú) na náhradu trov konania povinnej v sume 98,27 €.

Proti druhému uzneseniu z 24. mája 2009 podala sťažovateľka odvolanie, keďže nesúhlasila s vyčíslením trov súdneho exekútora (k prvému výroku), a tiež namietala proti druhému výroku, že Exekučný poriadok nepriznáva náhradu trov vzniknutých v exekučnom konaní povinnému, pričom poukázala na už citovaný právny názor najvyššieho súdu.

V ďalšej časti odôvodnenia na s. 2, 3 a 4 okresný súd postupne citoval relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 374 ods. 4, 202 ods. 2 a § 146 ods. 2, § 251 ods. 4), Exekučného poriadku (§ 200 ods. 1 až 3, § 196, § 197 ods. 1, a § 201 ods. 3) a vyhlášky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov .v znení neskorších predpisov (§ 14 ods. 1 a § 22 ods. 1, § 25 a 26), pričom konštatoval, že *«K náhrade trov vzniknutých v tomto exekučnom konaní povinnej je potrebné uviesť, že návrh oprávneného na vykonanie exekúcie bol preukázaný ako nedôvodný, návrh bez bližšieho zdôvodnenia vzal späť, pričom povinnej, ktorá sa dôvodne voči nedôvodnej exekúcii bránila, vznikli účelne vynaložené trovy. Je samozrejmé a logické, že povinnej nevzniklo právo na náhradu „trov exekúcie" v zmysle § 200 Ex. por., preto ich nemôže ani súdny exekútor vymôcť v rámci tohto konania postupom podľa § 201 ods. 3 Ex. por., trovy súvisiace s týmto konaním jej však preukázateľne vznikli a keďže, po procesnej stránke je v danom konaní úspešným účastníkom, má v zmysle citovaných ustanovení (§ 251 ods. 4 a § 146 ods. 2 O. s. p.) právo voči oprávnenému na ich náhradu, nakoľko tieto trovy by jej neboli vznikli, keby oprávnený postupoval s väčšou opatrnosťou a nepodával by bezdôvodný*

návrh na vykonanie exekúcie. Exekučný poriadok vôbec neupravuje nároky povinného v prípade bezdôvodnej, neoprávnenej exekúcie, preto v tomto prípade bolo potrebné použiť ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ktorý zákon s takouto možnosťou (nedôvodných podaní) počíta. Napriek právnemu názoru vyslovenému najvyšším súdom v jeho rozhodnutí (na ktoré poukazoval v odvolaní oprávnený), súd má za to, že je v súlade so zásadou spravodlivosti, aby bola v prípade nezákonnej exekúcie priznaná povinnému subjektu náhrada trov potrebných a účelne vynaložených na jeho obranu. Súd tak priznal povinnej k náhrade na trovách konania vzniknutých na poplatkovej povinnosti (za konanie o námietkach - 66 eur - Položka 13 písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov) a na trovách právneho zastúpenia, a to za dva účelné a súdu preukázané úkony právnej služby podľa § 14 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z. z. (prevzatie a príprava veci, podanie námietok - v roku 2008) po 275 Sk a paušálne výdavky 2x 190 Sk, spolu 930 Sk, čo po prepočte konverzným kurzom predstavuje sumu 30,87 eur.».

K sťažovateľkou namietanému nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutia okresného súdu ústavný súd poznamenáva, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny (resp. práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie

opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07). Priorizovanie formálnych požiadaviek vyplývajúcich z noriem bežného zákonodarstva (formálne poňatie právneho štátu) môže totiž v konkrétnych súdnych konaniach (alebo iných právom upravených konaniach pred orgánom verejnej moci) viesť k rozhodnutiam, ktoré budú v zjavnom rozpore s účelom a zmyslom príslušnej právnej úpravy a v konečnom dôsledku môžu v súdnych konaniach spôsobiť porušenie práva na spravodlivý proces.

Vychádzajúc z týchto úvah sa ústavný súd zaoberal posúdením obsahu napadnutého rozhodnutia z uvedených hľadísk a dospel k záveru, že okresný súd na argumentáciu sťažovateľky reagoval primeraným spôsobom, vysporiadal sa so všetkými okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a do odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol postup, akým dospel k svojmu rozhodnutiu. Ako vyplýva z podanej sťažnosti, sťažovateľka nesúhlasí s právnym názorom okresného súdu, podľa ktorého v danom prípade boli splnené podmienky na priznanie náhrady trov právneho zastúpenia povinnej.

Ústavný súd sa stotožňuje s názorom sťažovateľky, že zákonodarca v Exekučnom poriadku nerieši explicitne možnosť náhrady trov exekučného konania vzniknutých povinnému. V okolnostiach daného prípadu bolo však v konaní pred súdom prvého stupňa preukázané, že platobný výmer, na základe ktorého podala sťažovateľka ako oprávnená návrh na vykonanie exekúcie, nebol riadne doručený povinnej do vlastných rúk (prípadne osobe splnomocnenej na prijímanie zásielok), a preto nemohol nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť a ani sa stať riadnym exekučným titulom.

Na základe týchto skutočností je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že k zastaveniu exekúcie došlo v dôsledku procesného zavinenia sťažovateľky ako oprávnenej, ktorá podala návrh na vykonanie exekúcie (potom ho však vzala späť) napriek tomu, že nebol splnený základný materiálny predpoklad exekúcie, ktorým je právoplatné a vykonateľné rozhodnutie. Sťažovateľka mala k dispozícii poznatky, z ktorých sa dal

takýto výsledok konania predvídať, a preto mohla pri náležitej opatrnosti predísť takýmto dôsledkom. Za takéhoto stavu by bolo v rozpore s princípmi elementárnych požiadaviek spravodlivosti (§ 1 OSP), keby mal byť trovami právneho zastúpenia zaťažený povinný, ktorý nenesie žiadne procesné zavinenie na tom, že okresný súd musel exekúciu podľa § 50 ods. 5 Exekučného poriadku zastaviť.

Tým, že zákonodarca nevyriešil explicitne náhradu trov povinného, ponechal túto otázku v osobitných prípadoch (ako to je aj v danej veci) súdnej interpretácii. Podľa názoru ústavného súdu platná právna úprava nevyklučuje v konkrétnych okolnostiach prípadu aj výklad pripúšťajúci aplikáciu Občianskeho súdneho poriadku, pretože táto prichádza do úvahy vtedy, ak Exekučný poriadok nemá osobitnú úpravu (Exekučný poriadok, ako už bolo spomenuté, aj keď upravuje náhradu trov exekučného konania osobitným spôsobom, nemá vlastnú úpravu o náhrade trov exekúcie povinného). Primeraná aplikácia ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorú umožňuje § 251 ods. 4 OSP, odkazuje na použitie predchádzajúcich častí Občianskeho súdneho poriadku (prvá až piata časť OSP), pričom okresným súdom v napadnutom rozhodnutí uvádzané ustanovenia (§ 202 ods. 2 a § 146 ods. 2) sú súčasťou týchto častí všeobecného právneho predpisu upravujúceho občianske súdne konanie.

Pokiaľ ide o odvolávanie sa sťažovateľky na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 M Cdo 12/2004 z 30. júna 2005 s tým, že vo veci iných účastníkov konania najvyšší súd rozhodol spôsobom, s ktorým sa sťažovateľka stotožnila, a pritom v jej veci rozhodli súdy odlišne, ústavný súd považuje poukazovanie na označené rozhodnutie za nie celkom náležité, pretože ním nebol riešený prípad s úplne rovnakým skutkovým a procesným základom.

V spojitosti s tým ústavný súd navyše dodáva, že zásadne nie je jeho úlohou zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je predovšetkým vecou odvolacích súdov, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07). Úlohou ústavného súdu je posúdiť napadnuté rozhodnutia len z pohľadu ich ústavnej udržateľnosti.

Podľa názoru ústavného súdu okresný súd vykonal ústavne súladný výklad platných právnych predpisov, ktorý nie je svojvoľný a nepopiera zmysel interpretovaných a použitých právnych noriem. Jeho rozhodnutie je primerane a zrozumiteľne odôvodnené a nemožno ho považovať za extrémne vybočenie zo štandardov spravodlivého procesu. Na dôvazok nemožno v prerokúvanej veci pominúť ani ďalšiu podstatnú skutočnosť, a to, že sťažnosť smeruje proti výroku napadnutého rozhodnutia, ktorým okresný súd potvrdil prvostupňové rozhodnutie okresného súdu vo výroku o uložení povinnosti sťažovateľke zaplatiť právnemu zástupcovi povinnej náhradu trov konania v sume 96,87 €. Túto sumu možno označiť za celkom bagateľnú a aj táto skutočnosť prispela k podpore záveru ústavného súdu o neodôvodnenosti jej sťažnosti.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti už opakovane vyslovil, že aj keď sa sťažovateľ s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže to viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02, II. ÚS 1/09).

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a zrozumiteľnú a dostačujúcu odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08, III. ÚS 386/09), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (obdobne ako to bolo vo veci sťažovateľky vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 325/2010).

2. Sťažovateľka v ďalšej časti sťažnosti namietala porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ku ktorému malo dôjsť tým, že všeobecné súdy priznali náhradu trov právneho zastúpenia povinnej v Exekučnom poriadku v rozpore s platným právnym poriadkom.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ústavný súd konštatuje, že obsah čl. 20 ods. 1 ústavy je obdobný obsahu čl. 1 dodatkového protokolu a podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nie je dôvod na odlišné posudzovanie ich aplikovateľnosti (m. m. I. ÚS 150/09).

Predovšetkým ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, I. ÚS 150/09), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ústavy (čl. 11 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení týchto základných práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Ústavný súd ani v okolnostiach daného prípadu nezistil, že by rozhodnutie okresného súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takomto prípade nemá žiaden dôvod

a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov tohto súdu. Tvrdenia sťažovateľky preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny súdneho konania, ktoré skončilo pre ňu nepriaznivým výsledkom, čo však nemožno spájať s porušením základného práva na ochranu jej vlastníctva a práva vlastníť majetok, resp. ho nerušene užívať podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ktoré nemôže samo osebe nastať rozhodnutím štátneho orgánu, ktorým tento orgán uplatní svoju právomoc.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že nenachádza žiadnu príčinnú súvislosť medzi postupom a rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 12 Er/520/2008 zo 7. decembra 2010. Ak rozhodnutím okresného súdu v označenom konaní nedošlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy (a rovnako ani čl. 6 ods. 1 dohovoru), potom už neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde jej sťažnosť odmietol aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľky ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jej ostatnými návrhmi, t. j. návrhom na zrušenie označených rozhodnutí a priznanie úhrady trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. marca 2011